

M. A. Woodcrouse

Sininen

Kalor

Arrogallus

Sininen talo

M.A. Woodcrouse

Antero Mehto

Argallus

M. A. Woodcrouse

Sininen tala

Urohallus

© 2015 M.A.Woodecrouse/Antero Mehto

Kustantaja: BOD – Books of Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN-978-952-80-8996-4

1 LUKU

*J*oka kerta kun Harry ajoi Downhillin pikkukaupungin läpi kiintyi hänen huomionsa tien varrella olevaan, tuuhean puistikon ympäröimään kartanotyypiseen taloon. Hän ihaili sen, tyylipuhtaita yksityiskohtia, rauhallista sijaintia ja omaperäistä leimaa. Ammattimiehenä hän piti näkemästään.

Talo oli todella kaunis ja sitä ympäröivä tunnelmallinen puisto loi sille upeat kehukset. Kartano oli hänen mielestään todellinen aarre, ilo silmälle ja onni omistajalle ja sitä oli todella mukavaa katsella...

Sen pitemmälle hän ei ollut ajatuksissaan koskaan edennyt, kunnes oli yhtäkkiä oivaltanut, että se oli autio.

Elämä, jonka hän joskus aikaisemmin oli siinä aistinut, ei sykkinytkään enää. Talon ikkunat olivat pimeät, osin peitetyt mistä hän päätteli, että se todennäköisesti oli asumaton ja tehtyään kyseisen havainnon oli hän kiinnostunut talosta kokonaan uudella tavalla.

Hänen mielikuvituksensa oli lähtenyt lentoon ja siivittänyt ilmoille monta kysymystä.

- Oliko siinä joskus asuneet ihmiset kuolleet, vai muuttaneet pois?
- Kuka sen omisti?

- Miksi siinä ei enää asuttu?

Ja alitajuisesti Harry tiesi, että nämä kysymykset tähtäsivät vain yhteen asiaan: hän halusi tietää olisiko talo myytävänä?

Kenen kanssa siitä voisi neuvotella ja mikä olisi sen hinta.

Harry Sommersin arkkitehtitoimisto, Sheffieldin keskustassa oli hyvin tunnettu ja sillä oli vankka maine erikoisesti vanhojen rakennusten korjaus- ja restaurointitöissä. Toimeksiantoja oli runsaasti ympäri maata, mikä merkitsi sitä, että Harry itse joutui olemaan paljon matkoilla joko neuvottelemassa uusista urakoista, tai ollakseen asiantuntijana mukana jo siinä vaiheessa, kun alustavia suunnitelmia laadittiin.

Eräänä elokuun iltana, kun hän - jälleen kerran - kotiin palatessaan lähestyi matkanvarrella olevaa Downhillin kylää hän päätti ottaa talosta selvää, käänsi autonsa päätieltä keskustaan ja poikkesi torin laidalla olevaan publiin. Sisälle mennessään hän totesi kellon näyttävän jokseenkin tarkasti kahdeksaa, joten kotimatka oli sujunut etuajassa ja hänellä oli niin ollen runsaasti aikaa.

Paikka oli siisti ja vaikutti viihtyisältä.

Harry suuntasi baaritiskille, istuutui sen ääreen, tilasi oluen ja odotellessaan tumman irlantilaisen valumista hanasta, loi hän silmäyksen ympärilleen.

Baari oli melkein tyhjä.

Hänen lisäksi paikalla ei ollut montakaan asiakasta, mutta iltahan oli vasta alullaan eivätkä kantavieraat olleet vielä saapuneet. Sitten hän muisti mitä varten oli tullut, korjasi asentoaan, kohdisti katseensa tarjottua hoitavaan kyyppiin ja kysäisi - kuin satummoisin - oliko hänellä mitään tietoa talosta, tai sen omistajista.

Mies nojautui käsillään pöytään ja katsoi häntä silmät sirrillään ja suu puoliksi auki.

- Mistä talosta?

- Siitä talosta... siellä puistikon keskellä. Harry teki kädellään merkityksellömän eleen.

- Siellä... Sheffieldiin vievän tien varrella...

Kyyppin silmiin syttyi oivaltava ilme.

- Tarkoitatteko sitä... Malloneyn taloa?

Mies siveli leukaansa ja näytti ajattelevan, mutta totesi aivotyön liian työlääksi.

- Eihän siinä enää ketään asu jatkoi hän sitten ykskantaan, työnsi täyttämänsä olutlasin Harryn eteen ja hieraisi silmäänsä.

- Tyhjänähän se on ollut jo monta vuotta!

Vaivautumatta paneutumaan asiaan sen kummemmin mies otti pöydältä tarjottimen ja meni keittiöön.

Harrya otti päähän.

Olipa tyhjentävää selitys.

Hän oli varma, että mies tiesi enemmänkin, mutta ei syystä, tai toisesta halunnut puhua. Nopeasti hän joi oluensa ja suori lähtemään, niinpä tiedot olisivatkin saattaneet jäädä perin niukoiksi, ellei hänen ollessaan poistumassa pubista, kujan hämärästä olisi ilmestynyt pitkä ja hontelo, vanhahko mies, joka ärsyttävän huolimattomasti rojahti istumaan hänen autonsa konepellille.

Harry totesi, että mies oli humalassa ja humalaiset olivat hänestä vastenmielisiä. Lisäksi se, että mies oli istunut hänen uudehkon autonsa konepellille ei ollut omiaan lisäämään sympatioita ja veri kihautti hänen päähänsä.

- Jos ette pysy tukematta pystyssä, istukaa kadulle älkääkä rutatko autoani.

Harry oli voimakasrakenteinen ja vaikka toinenkaan ei ollut hentoa tekoa totteli hän tiukkasävyistä kehotusta nöyrästi, kompuroi jaloilleen ja jäi seisomaan tuijottaen Harryä samein, verestävin silmin.

- Ettepä näytä täkäläiseltä...

Harry pudisti päätään.

- En näytä, kun en ole enkä aio tällä tätä tietoa pitempään viivytteläkään, kunhan vain teette tilaa, että pääsen lähtemään. Kun hän avasi oven ja nousi autoonsa, mies siirtyi lähemmäksi.

- Eihän asia minulle kuulu, mutta satuin kuulemaan, kun te kysyitte siitä talosta...

Harry istui jo autossaan ja nykäisi oven kiinni, mutta sitten hänen uteliaisuutensa heräsi.

Totta - nyt hän muisti nähneensä ohimennen miehen pubissa.

Hän laski ikkunan alas ja auton vierellä seisovan tuntemattoman kanssa hänelle sukeutui juttutuokio, jonka kuluessa hän sai kuulla, että talon oli omistanut muuan eversti Malloney, joka oli kuollut pari vuotta aikaisemmin.

- Lähti pois, niin kuin me jokainen kerran lähdemme, totesi mies sentimentaalisesti. Hän horjahti ja etsi tukea autosta eikä Harry pannut sitä tällä kertaa pahakseen.

- Se talo kuuluu nykyään papin porukalle...

Sanomaansa mies tarkensi, että eversti oli testamentannut talon paikkakunnan katoliselle seurakunnalle ja että se oli myytävänä, mutta kuitenkin yhä tyhjillään, kukaan kun ei ollut kiinnostunut siitä ja ehkä juuri sen vuoksi, koska - niin kuin hän halusi asian ilmaista - vanha eversti asui yhä talossaan.

- Siis tavanomainen, vanhaan kartanoon liittyvä kummitusjuttu?

Mies hymyili humalaisen tylsää hymyä.

- Minä nyt tuln vain maininneeksi siitä, niin että jos satutte ostamaan sen, niin ainakin tiedätte mitä saatte.

Mies puhui kaikenlaista muutakin, mutta kun Harry vihdoin käynnisti autonsa, ojensi mies kätensä.

- Kai tämä juttu pari shillinkiä sietää...

- Ahaa! No niinhän toki... olisihan se pitänyt arvoata...

Harry kaivoi taskustaan kaksi punnan seteliä ja työnsi ne miehen kouraan. Sitten hän nosti ikkunan ylös, käynnisti moottorin ja kun auto nytkähti liikkeelle, vetäytyi mies taemmaksi ja nosti kätensä sotilaalliseen tervehdykseen.

- Jäähyväisiksi vai kiitokseksi?

Harry pudisti päätään ja hymähti itsekseen. Miehen kertomus oli ilmeisesti totta, mutta viittaus everstin talossa asumiseen ilmaisi joko taikauskoista pelkoa, tai niin kuin Harry päätteli - jostakin syystä ei mies olisi halunnut taloa myytävän.

Hetkistä myöhemmin, ajaessaan keskuskatua kohti päätietä, hän kartanon kohdalle tultuaan pysäköi autonsa ja jäi tarkkailemaan sitä erityisellä mielenkiinnolla.

Talo oli victoriaaniseen tyyliin rakennettu kaksikerroksinen rakennus, jota ympäröivän puutarhan erotti kadusta takorautainen aita.

Tummuvasa illassa sen pienempiä yksityiskohtia oli vaikea erottaa, mutta hänestä talo oli näyttävä ja sen tummien puiden lomasta, kuulasta taivasta vasten kohoava silhuetti oli todella upea ja katsomisen arvoinen.

Harry nautti näkemästään. Hänen asiantunteva silmänsä lepäsi sen puhtaan klassisissa ääriivoissa.

Yhtäkkiä johonkin alakerran huoneen ikkunaan syttyi valo ja hän säpsähti, miehen puhe muistui hänen mieleensä.

- Oliko vanha eversti liikkeellä...?

Sitten hän hymähti.

- Kyllä kai.

Taikausko rehotti kansan keskuudessa eikä siihen pohjautuvilla eväillä todellakaan taloa ostettaisi, siksikin hänen oli todistettava itselleen olevansa toista maata. Hän nousi autosta ja suuntasi askeleensa portille, joka aukesi ilkeästi narahtaen.

- Ollako, vai eikö olla!

Hän seisahti vielä, mutta vähän aikaa epäröityään astui pihaan ja suuntasi määrätietoisin askelin pääovea kohti. Jos ikkunassa paloi valo, se saattoi merkitä vain sitä, että sisällä oli joku ja jos talo oli myytävänä ehkä tuo sisällä olija voisi antaa hänen silmäillä pikaisesti paikkoja.

Noustessaan pääovelle johtavia portaita tuli vanha eversti jälleen hänen mieleensä ja hän seisahti.

- Uskomatonta, että hänkin, joka oli saneerannut monta vanhaa kartanoa, saattoi olla taikauskoinen. Hän pudisti päätään ja nousi päättäväisesti viimeiset askelmat. Oven vierestä, seinustaa ylös kiipeävän villiovinin peitosta hän löysi soittokellon napin ja painoi sitä. Hän kuuli sisällä olevan kellon soivan, muuten kaikki oli hiljaa ja ovi pysyi tiukasti kiinni. Hän soitti uudelleen ja uudelleen, mutta kun siitä ei tuntunut olevan mitään tulosta, hän luopui toivosta.

- Taisipa olla turha homma...

Vielä kerran hän painoi soittokellon nappia - pitkään ja entistä tarmokkaammin, mutta kun ovi pysyi edelleen tiukasti kiinni, hän päätteli ettei sisällä olija halunnut vieraita. Viivyttelyminen tuntui pelkältä ajan haaskaukselta, niinpä hän tuli siihen tulokseen, että käynti olisi syytä jättää toiseen kertaan, mutta juuri kun hän aikoi lähteä laskeutumaan portaita kuului sisältä askeleita, eteiseen syttyi valo ja ovi aukesi. Harry pysähtyi, kääntyi takaisin ja näki varmuusketjun mitoittamasta raosta tummapukuisen naisen kasvot.

- Mitä te haluatte?

Ääni kuulosti kylmältä, mutta Harrystä nainen vaikutti enemmän asialliselta, kuin epäystävälliseltä.

Hän selitti toiveensa.

Että hän aina Downhillin läpi ajaessaan oli ihailnut taloa, ja saatuaan nyt tietää sen olevan myynnissä, olisi - mikäli mahdollista - halunnut vilkaista sitä myös sisältä.

Nainen pudisti päätään.

Hän tosin huolehti talosta, mutta vaikka se olikin myytävänä, ei hänellä ollut oikeutta päästää vieraita sisälle. Jos talo kuitenkin kiinnosti häntä neuvoi nainen ottamaan yhteyttä kirkkoherra Bensoniin, jolla oli seurakunnan puolesta valtuudet paitsi sopimuksen mukaan esitellä taloa myös neuvotella sen kaupasta.

Asia oli täysin ymmärrettävä.

Harry myönsi mielessään naisen olevan oikeassa ollessaan päästämättä häntä sisälle ja lähtiessään jatkamaan matkaansa, tunsu hän olonsa hivenen vaivautuneeksi. Oli ollut todella typerää pyrkiäkään iltamyöhällä vieraaseen taloon... Häntä kismitti oma ajattelumattomuutensa, mutta päätielle tultua harmi unohtui, nyt hän ainakin tiesi kenen puoleen asiassa voisi kääntyä.

Kotiin tultuaan hän ei puhunut Annielle talosta halaistua sanaa, vaikka ajatus sen ostamisesta pitikin häntä pihdeissään. Hajamielisenä hän aterian jälkeen lueskeli päivän lehdet. Oli vähäpuheinen ja vuoteessa hänen oli vaikea saada unta. Ajatukset olivat jumittuneet kiertämään samaa rataa ja pitkälle yöhön hän väsymyksestä huolimatta makasi valveilla vierellään tasaisesti hengittävän Annien unta kadehtien.

Seuraavana aamuna, heti toimistoon tultuaan hän tarttui puhelimeen, valitsi Downhillin seurakunnan numeron ja kun isä Bensonin matala, rauhallinen ääni vastasi, kertoi Harry hänelle käynnistään.

- Talo siis kiinnostaa teitä?

- Ainakin keskustelisin siitä mielelläni.

Langan toisessa päässä seurasi hetken hiljaisuus.

Harry kuuli syvän henkäyksen.

- Rouva O'Brien kertoi käynnistänne...

- Te siis olette jo tietoinen siitä...

Harry vaikeni ja isä Bensonin jatkoi.

- Seurakunnallamme ei toki ole mitään talon myymistä vastaan, päinvastoin me olemme kaiken aikaa etsiskelleet ostajia, vaikka emme ole sitä vielä sen kummemmin myytäväksi ilmoitelleetkaan.

Harry innostui.

Asia tuntui kehittyvän suotuisasti.

- Niin.

- Haluaisitteko te tulla tutustumaan siihen, kysyi isä Benson.

- Itse asiassa juuri sitä oli tarkoitukseni kysyä.

Harry kuuli, kun kalenterin sivuja selailtiin.

- Mikä päivä olisi teille sopivin?

Harry tutki aikatauluaan.

- Mieluummin loppuviikosta, ehkä perjantai...

Seurasi pitkä hiljaisuus ja puhelimesta kuului vain paperien rapinaa ja Harryn mielessä välähti, että pappi nähtävästi kirjoitti seuraavan sunnuntain saarnaansa. Sitten hän kuuli isä Bensonin jatkavan.

- Minkä sanoittekaan olevan nimenne

- Sommers, Harry Sommers...

- Niinkö?

Harry kuuli puhelimesta hengitystä.

- Miten teidän nimenne tuntuu minusta niin tutulta...

Lause katkesi ja seurasi miettiä hiljaisuus.

- Niin mitä, kysyi Harry.

Kirkkoherra yskäisi.

- Ei mitään erikoista. Ajatukseni vaan harhautuivat hetkeksi erääseen toiseen henkilöön...

- Olemmeko me ehkä joskus aikaisemmin tavanneet, kysyi Harry yllättyneenä ja pinnisteli muistiaan.

- Ei minun tietääkseni, yhdistin nimenne todellakin vain erääseen toiseen henkilöön.

Kun puhelu päättyi, oli tapaaminen sovittu ja Harry oli tyytyväinen.

Asia oli luontunut helpommin, kuin hän oli uskaltanut toivoa, mutta mitä Annie ja Susan sanoisivat?

Alun alkaen hän oli suunnitellut talon tiimoilta heille yllätystä, mutta järkevästi ajatellen se näin suurissa asioissa olisi yksinkertaisesti mahdotonta järjestää...

Harryn ajatukset katkesivat puhelimen soittoon, hänen sihteerinsä, rouva Harringtonin yhdistäessä hänelle Lontoosta tulevan puhelun. Saatuaan vielä saapuneen postin eteensä, ajatukset palasioivat normaaliin päiväjärjestykseen ja arkiset rutiinit tempasivat hänet siivilleen.

2 LUKU

Annie oli saanut päivällisen valmiiksi ja pöydän katettua, kun hän kuuli auton ajavan pihaan. Harryllä oli ollut toimistopäivä, joten hän tuli kotiin normaaliin aikaan.

Ovi kävi.

- Hei kulta!

Harry suuteli häntä kevyesti poskelle, ja läimäytti leikkisästi pakaraille. Hänestä oli mukava hipaista seksiä tihkuvaa takamusta joka hyvien säärrien varassa kannatteli upeaa runkoa. Sitten hän seisahti keskelle lattiaa, painoi sormellaan nenäänsä ja nuuhki ilmaa.

- Tuoksuupa täällä hyvälle, ...olet ilmeisesti laittanut... Hän keskeytti epävarmana.

Annie sipaisi häntä kämmenellä kevyesti poskelle.

- Eikö nenäsi sanokaan mitä me tänään syömmme?

Hän nauroi.

- Sinut minä syön!

Mies tempasi rimpuilevan naisen syliinsä ja rutisti hänet tukahduttavan kovalla voimalla syliinsä niin, että hän parahti.

- Maltahan nyt!

Harry laski hänet alas ja kun ote löyseni, veti Annie henkeä.

- Ja jos muistat millaista tekoa minä olen, niin otatpa sitkeän palan purtavaksesi

- Okei! Minä jätän sinut tällä kertaa syömättä, mutta onpa ruuaksi mitä tahansa, niin hyvää sen tuoksusta päätellen täytyy olla.

Hän nosti nenäänsä ja nuuhkaisi uudelleen.

- Mitä muuten siihen sitkeään palaan tulee, niin onhan sitä tässä jo melkein kolmekymmentä vuotta tullut pureskeltuakin...

Annie tuhahti hyväntuulisesti ja Harryn mentyä pesulle hän nosti paisin pöydälle hengähtämään, nousi sitten olohuoneesta portaat yläkertaan ja raotti Susaniin huoneen ovea. Hän tiesi, että tytöllä olisi muutaman päivään kuluttua tärkeä tentti ja totesi tyytyväisenä hänen syventyneen lukemiseen.

Tovin hän katseli kirjaansa uppoutunutta tytärtään ja hänen omahyöi-syyttään hiveli. Susan oli sievä, melkein kuin äitinsä aikanaan. Pitkä, hoikka, pienikasvoinen ja tummatukkainen, juuri sellainen mikä hänen oli mahdollista, sporttisen komean Harryn geneillä, saada aikaan

Tyttö opiskeli psykologiaa, edistyi hienosti ja siitäkin syystä Annie oli hänestä ylpeä, mutta sitten pieni kaihomielisyyden häive hipaisi häntä.

Vaikka he molemmat, Harry ja hän olisivat halunneet enemmänkin lapsia, oli Susan jäänyt heidän kaksikymmentäkahdeksan vuotta kestäneen avioliittonsa ainoaksi hedelmäksi.

Herättääkseen huomiota Annie naputti sormellaan ovenkarmia ja tyttö säpsähti. Hän kääntyi katsomaan, laski kirjan kädestään ja oikoi jäseniään.

- Isäsi tuli juuri kotiin ja ruoka odottaa.

- Mitä meillä on päivälliseksi?

- Porsaanpaistia.

Susan tiesi, että siihen liittyi, uunissa haudutettujen perunoiden lisäksi grillatut sipulit ja tomaatit. Hän kohautti kulmiaan hyväksyvästi ja huomasi samalla olevansa aidosti nälkäinen.

Annie vinkkasi sormellaan.

- Nostin sen jo pöydälle, joten tule pian, ettei ehdi jäähtymään.

Hän pyörähti kepeästi kannoillaan ja laskeutui takaisin alakertaan missä Harry istui jo pöydän ääressä valmiina niin että kun Susan tulisi pääsi perhe aloittamaan päivällistään.

Aterian aikana tuli Downhillissä oleva talo jälleen Harryn mieleen ja kun hän alkoi pohtia, kertoisiko siitä jo nyt, vai säästäisikö sen myöhempään ajankohtaan, hän kävi hajamieliseksi ja hiljaiseksi ja Annie huomasi sen.

- Onko jotakin hullusti?

Harry pudisti päätään.

- Ei, eihän toki!

Harry ja Annie olivat puhuneet maallemuutosta jo pitkään.

Aluksi se oli ollut huulen heittoa, sitten siitä oli laskettu leikkiä, mutta loppujen lopuksi olivat molemmat saaneet siitä päähänpinttymän ja kun asiaa oli jauhettu tarpeeksi kauan, olivat he molemmat päätyneet siihen, ettei asuinpaikan muutos olisi lainkaan hullumpi idea. Eikä pelkkä idea todella kysymyksessä ollutkaan, sillä Harrylla oli nyt luonnos valmiina. Heidän olisi nyt vaan nähtävä talo, Annien saatava sanoa sanottavansa, toki myös Susanin mielipide tulisi ottaa huomioon ja siksi asiasta piti keskustella ja Harry päätti, että joskushan siitä olisi puhuttava.

Lopetettuaan syömisen hän asetti ruokailuvälineensä lautaselleen tarkalleen oikeaan asentoon, pyyhki suunsa lautasliinaan, yskäisi ja nojautui tuolissaan taaksepäin.

- Ongelma oli miten aloittaa.

Hänen katseensa harhaili ympäri huonetta, kävi Susanissa ja pysähtyi vihdoin Annieen.

- Meillähän on perheen piirissä jo kauan keskusteltu elinympäristön vaihtamisesta, muuttamisesta maalle...

Annie hätkähti ja unohti syömisen, Susan puolestaan lopetteli ateriansa innottoman näköisenä. Hänen mielestään mentiin jälleen asiaan, josta oli puhuttu jo ainakin sata kertaa eikä se kiinnostanut häntä vähääkään, Anniesta puolestaan ei kysymyksessä ollut lainkaan keho ajatus, vaikka nykyisissä oloissakaan ei valittamisen aihetta ollut.

Kuitenkin Annie yllättyi. Hänestä tuntui, että tällä kertaa Harry oli ottanut kysymyksen esille todella vakavissaan.

Naiset kuuntelivat, kun hän kertoi talosta ja puhelinkeskustelustaan kirkkoherran kanssa ja kun hän lopetti, laskeutui huoneeseen melkein käsin kosketettava hiljaisuus.

- Onko se kaukanakin, kysyi Annie vihdoin.

Harry pudisti päätään.

- Eihän Downhill kaukana ole...

Hän siveli leukaansa arvooidessaan paikkakuntien välistä etäisyyttä.

- Ehkä puolen tunnin ajomatkan päässä.

Hän tiesi kertoa, että kylän ja kaupungin välillä oli hyvät päivittäiset juna- ja bussiyhteydet. Että se ei ollut mikä tahansa mitätön kyläpahanen, vaan verrattain laaja alainen ja sen keskusta oli suhteellisen vilkas asutuskeskus. Siellä oli tori ja sen varrella kirkko, supermarket, kampaamo - pubikin...

Anniesta huomasi, ettei hänen ollut vaikea lämmitä asialle, Susanin ilmeestä ei sen sijaan voinut päätellä mitä hän ajatteli.

Harry kääntyi tytön puoleen.

Tottahan sinunkin mielipiteesi tulee kysymykseen, sanoi hän ja katsoi odottavasti. Susan nutristi suutaan. Vaikka hän ei erikoisemmin inostunut ajatuksesta ollutkaan, ei hän halunnut olla esteenä.

Opintoihinsa hän tarvitsisi enää korkeintaan pari vuotta ja valmistuttuaan oli hänen aikomuksensa hakeutua töihin, etsiä oma maailmansa,

elää omaa elämäänsä, kaiken kaikkiaan järjestää asumisensa ja olemisensa oman mielensä mukaan, joten tämä uusi, nyt esitetty vaihe koskisi häntä – hänen omasta mielestään – vain väliaikaisesti.

- Kunhan liikenneyhteydet toimivat, niin että sieltä pääsee vaivatta kaupunkiin ja palaaminen käy yhtä helposti, on se minulle samantekevää. Myönteisestä vastauksesta huolimatta ei Susanin vastahakoinen asennoituminen jäänyt Harryltä huomaamatta.

- Mutta olisitko sinä todellakin valmis muuttamaan Downhilliin, hän penäsi.

Tyttö oli hetken hiljaa ja katsoi isäänsä silmiin.

- Kai minä siellä muutaman vuoden voisin asuakin...

Harryn kysyvä ilme odotti jatkoa.

Susan kohautti kiusaantuneena olkapäitään.

- Sinun ja äidin on itse päätettävä asuinpaikastanne, koska minun ja tulevaisuuteni kannalta sillä ei ole mitään merkitystä.

Ajatus oli hänestä kuitenkin vastenmielinen.

Jokin häneen sisällään varoitti. Se "jokin" sanoi hänelle, että heidän pitäisi jäädä kaupunkiin ja jättää muuttaminen outoon ja syrjäiseen pikkukylään tykkänään mielestään...

Mutta olipa kysymyksessä vaisto tai vastenmielisyys, Susania saattoi hyvin ymmärtää. Hänen kaikki ystävänsä olivat kaupungissa ja hän oli toveripiirinsä suosikki. Päämääräkseen hän oli asettanut opintojensa saattamisen parin lähimmän vuoden kuluessa loppuun ja kaikissa yhteyksissä hän antoi aina ymmärtää, että kun se aika koittaisi, hän itsenäistyisi ja lähtisi kotoa. Sen vuoksi, kun hänelle ei enää tässä vaiheessa ollut kovinkaan paljon väliä asunnon sijainnilla oli hänellä varaa väliaikaisesti mu kautua.

Talon osto ja myynti. Koti, paikkakunta, asunto ja sen vaihto, saivat olla hänen puolestaan isän ja äidin itsensä päätettävissä niin että jos he haluaisivat itselleen, toisenlaisen elinympäristön oli heidän oma asiansa. Susan tiesi isän tehneen ikänsä lujasti töitä ja että jos hän eläkepäiviään ajatellen etsi kontrastia nykyisen elämänsä kiireisiin ja velvoittaviin ympyröihin ja halusi asemoida ne kokonaan toisenlaisiin oloihin, sellaisiin missä hän voisi paneutua harrastuksiinsa ja uppoutua nauttimaan hiljaisesta ja rauhallisesta elämästä yhdessä äidin kanssa sopi kyllä hänelle.

3 LUKU

Kun Harry ja Annie seuraavana perjantaina sovittuun aikaan saapuivat Downhilliin ja pysäköivät talon eteen, oli Annien pakahdusta ihastuksesta nähdessään sen. Se oli juuri sellainen, kuin hän oli ajatellut ja kuitenkin se näytti ylittävän kaiken, mitä hän oli uskaltanut odottaa.

Rautainen portti narahti, kun Harry avasi sen, kiinni vedettäessä se narahti uudelleen. Ääni oli kaikkea muuta kuin miellyttävää. Hän kohautti olkapäitään ja vilkaisi Annieen.

- Jos kauppa syntyy, ainakin saranat pitää rasvata.

Hetken he seisoivat tiensuussa ympärilleen silmäillen ja kun he sitten hitaasti kävellen lähtivät nousemaan taloa kohti, näkivät he tumman, pyyhevähkön miehen kiirehtivän heitä vastaan. Papin kaavusta Harry arvasi hänet isä Bensoniksi ja totesi mielessään asun sopivan hänelle hyvin.

Tulija ojensi kätensä.

- Herrasväki Sommers...oletan. - Minä olen kirkkoherra Benson, William Benson...

- Süs isä Benson, minä olen Harry Sommers.

Harry puristi hänelle ominaisella tavallaan lujasti ojennettua kättä ja viittasi toisella kädellään Annieen.

- Ja tämä tässä on vaimoni Annie, joka talon nähtyään innostui jo ilmeisesti enemmän, kuin mihin meillä on varaa. Annie vilkaisi pikaisesti Harryyn, nyökkäsi ja vaisusti hymyillen ojensi kätensä.

Tervehtiessään häntä isä Benson kumarsi keuyesti ja teki vasemmalla kädellään suurpiirteisen eleen.

- Katselkaa vapaasti ympärillenne ja esittäkää kysymyksiä, minä puolestani yritän sitten parhaani mukaan vastailla niihin.

Hän vilkaisi kelloaan.

- Ja kunhan rouva O'Brien tuo meille avaimet, pääsemme tutustumaan taloon myös sisäpuolelta.

Annie oli sanaton.

Hänen katseensa liukui julkisivun yksityiskohdissa, siirtyi puutarhaan, sen puihin ja käytävien varsilla oleviin istutuksiin ja palasi sitten uudelleen takaisin taloon. Hän ei peitellyt ihastustaan, mutta Harry hillitsi itsensä. Hänen mielestään ei neuvottelujen ollessa kesken saanut näyttää

Kertomus varakkaan arkkitehtiperheen elämänmuutoksesta heidän vaihtaessaan suurkaupunkimiljööstä pienestä lähikaupungista ostamaansa ja entisöimäänsä upeaan kartanoon. Oudot tapahtumat tempaavat heidät pyörteisiksi. Unelmakoti osoittautuu vihamielisyyttä henkiväksi painajaiseksi, jossa vuosisatainen viha uhkaa tuholla. Menneisyys vaatii kostoa tai hyvitystä.

9 789528 089964